

Stanislav Struhar

OPUŠTĚNÍ

OPUŠTĚNÍ

Stanislav Struhar

OPUŠTĚNÍ

román

VOLVOX GLOBATOR

STANISLAV STRUHAR

Die Verlassenen

Přeložila Magdalena Štulcová

Kniha vychází s podporou rakouského Spolkového ministerstva
pro výuku, umění a kulturu

Gefördert aus den Mitteln des Bundesministeriums
für Unterricht, Kunst und Kultur

Copyright © Stanislav Struhar, 2018

Wieser Verlag GmbH, Klagenfurt/Celovec, 2018

Translation © Magdalena Štulcová, 2018

ISBN 978-80-7511-390-0

ISBN 978-80-7511-392-4 (pdf)

ISBN 978-80-7511-391-7 (epub)

*Pro Yvonu.
Ona je mé doma.*

I

Nebe zářilo, čisté a hluboce modré, jaro už hřálo, všechny dny prodchnuté sluncem a celá zem ozdobená barvami květů. Gabriel pomalu otevřel okno, vyhlédl ven.

„Tak kdy už konečně půjdeš?“ zeptala se Anja. Že hned, odpověděl a ona zašla do koupelny. Počkal, až zavře dveře, potom vyndal z peněženky starou fotografii. Přes rty se mu mihl úsměv, díval se, jak stojí vedle svého otce, malý a útlý, světlé vlasy rozčuchané, z očí mu číší radost. Bylo to o Vánocích, ten den, kdy ho otec navštívil naposled. Otec tenkrát přijel po čtyřech měsících, objevil se naprosto nečekaně, překvapil je, brzy se ale rozloučil a odešel, pak už nepřišel nikdy.

Zastrčil fotografii zpátky do peněženky, zavřel okno a vyrazil na cestu. Vyšel rychle z domu, ven z uličky a před jedním domem na hlavní silnici svoje kroky zpomalil, zastavil se. Dveře do domu byly otevřené, tabule se zvonky visela nakřivo, jen na několika drátech, a popisky zčásti chyběly, jméno jeho otce chybělo také. Schodiště bylo pusté, chladné a hodně stinné, ponořené do měkké tmy, podivně tiché.

Jak stoupal po schodech, rozbušilo se mu srdce; pomalu přistoupil ke dveřím do bytu. Překvapeně si přečetl jméno na dveřích, italské jméno, nato vsunul ruku do kapsy u kalhot a vyndal lístek s otcovou adresou. Tiše zaklepal, pak zaklepal důrazněji, ustoupil o krok dozadu a pohlédl na zem, vtom zaslechl nějaké zvuky.

Dveře se otevřely a objevil se v nich tmavovlasý muž. Že to asi bude omyl, řekl Gabriel italsky a hned dodal i vysvětlení, že doufal, že zastihne otce, domníval se, že zde bydlí. Podal muži lístek s otcovou adresou a nato přišla ke dveřím žena, štíhlá a hezká, s černými vlnitými vlasy, zřetelně mladší než muž.

„Je to už dlouho, co matka dostala tuhle adresu,“ ještě poznamenal.

„Já jenom vím,“ prozradila žena, „že před námi tu bydlela jedna mladá paní.“

„To je on,“ řekl Gabriel se starou fotografií v ruce.

„Toho jsem nikdy neviděl,“ zamumlal muž.

„Já taky ne,“ řekla žena. „To dítě vedle něho jste vy?“

„Ano.“

„Odkud jste?“

„Z Rakouska. Z Vídně.“

„Můžeme se zeptat Ra faella,“ obrátila se žena k muži a poté sešla s Gabrielem o patro níž, zaklepala na dveře.

„Jo, jo,“ odpověděl Ra faello s pohledem na fotografii a nervózně se mu roztrásl staré ruce, potvrdil Gabrielovi, že jeho otec měl kdysi horní byt pronajatý a skutečně tam bydlel, jenomže jenom krátce. Nejspíš se odstěhoval do nějakého většího města, asi odešel z Ventimiglie kvůli práci, protože ve Ventimiglii práce není, moc malé městečko, moc vysoká nezaměstnanost.

„Chápu,“ řekl jen Gabriel.

„Lidi tady moc neznal, bude těžké ho najít, nemám ponětí, koho by ses mohl ještě zeptat.“

Stejně rychle, jak Gabriel vyšel ven z domu, přešel na druhou stranu ulice, a když se vrátil do hotelu, Anja byla pořád ještě v koupelně, stála před zrcadlem a pročesávala si vlasy, rozpuštěné prameny jí rudě lemovaly obličej. Pohledem se ujistila, že je sám,

pak teprve vyšla ven a s napětím se zeptala, jestli s otcem mluvil. Řekl jí, že ne, že otec už pravděpodobně ve Ventimiglii nežije.

„Takže jsem měla pravdu.“

„Ne, nezmizel s žádnou ženskou. Žil sám.“

„Příšerný člověk.“

„Proč? Chtěl začít znovu.“

„Už toho mám dost,“ řekla, natáhla se pro batoh a začala si balit věci, Gabriel si sedl ke stolu a mlčky ji sledoval. Trvalo jen chvíli, než se za ní zavřely dveře, byla pryč a Gabriel vstal a popošel k oknu.

Když vyšel ven, podíval se k nádraží, zvolna se loudal dál a už v další uličce, kousek od velkého mostu přes řeku Royu, myslel zase na ni; jak se na společné procházce zadívala na řeku a jak se jí v zachmuřené tváři objevil úsměv, když uviděla kachňátka, jak nádherně, hravě následují matku.

Zase se na mostě zastavil a zlehka se naklonil přes zábradlí, aby se podíval, jestli tam jsou ryby, potom se zadíval k ústí řeky, kde se sladká říční voda poprvé dotkla slané vody, díval se, jak se řeka skvostně leskne a její proud se nezadržitelně ztrácí v hukotu moře.

Posadil se do zahradní restaurace na druhém břehu řeky, a když k němu přistoupila servírka, všiml si z výrazu v jejích očích, že se na něj ještě pamatuje. U vedlejšího stolu seděli muži, všichni tři byli mladí, kromě něho jediní hosté v zahradní restauraci. Jeden z nich se na něho zničehonic zadíval a zeptal se ho, odkud je.

„Z Rakouska. Z Vídně.“

„Myslel jsem, že jsi Němec nebo Švýcar,“ řekl ten muž překvapeně a ostatní se otočili. Také měli tmavé oči, byli stejně vyzáblí, také se přívětivě usmáli, sytě černé vlasy se jim v slunci leskly.